

Tekster: Gal 2,16-21, Luk 10,23-37

Salmer: 8 kl 9.00 i Lihme

747 Lysets engel

678 Guds fred er glæden (mel. Görlitz)

164 Øjne I var lykkelige (mel. Egmosen til 675)

522 Nåden er din dagligdag (mel. Elmquist)

Og kl 19.30 I Rødding

775 Der står et slot

678 Guds fred er glæden (mel. Görlitz)

164 Øjne I var lykkelige (mel. Egmosen til 675)

787 Du som har tændt

Det er vel 40 år siden.

Jeg havde en god ven, der hed Jørgen. Jørgen og jeg arbejdede samme sted inde midt i København. Jørgen boede ude i udkanten af byen. En dag kom han ind og fortalte mig på arbejdet, at han lige havde været ude at købe den største æske chokolade, han overhovedet havde kunnet finde. Jo, for aftenen i forvejen havde han skullet køre på arbejde inde på avisen. På vej ind i byen var han kørt tør for benzin. Det lykkedes ham at få bilen til at trille hen i nærheden af en tank. Blot for at opdage, at han ikke havde nogen penge med. Den gang var der ikke noget, der hed Dan-kort. Han var alligevel gået ind på tanken for at høre, om han dog ikke kunne få et par liter på kredit, så han i det mindste kunne komme på arbejde. Det var en skolepige der passede tanken. Og hun var alene på

arbejde. Og det viste sig, at tanken kun kunne benyttes, hvis man brugte seddelautomaten. Pigen var der kun for at sælge cigaretter og ugeblade og den slags. Men da nu Jørgen stod der og så ulykkelig ud havde hun sagt: "Men jeg har selv 200 kr i min pung. Dem må du låne, så du kan fylde bilen op." Så nu skulle hun altså ud over at få de 200 kr igen have en æske chokolade, der var så stor, at hun aldrig havde set noget lignende.

Hvad er det der gør, at samaritaneren standser og hjælper den nødstedte. Og hvad er det, der gør at pigen på tanken uden at blinke låner Jørgen sine penge? Og hvad er det der gør, at Jørgen bliver så glad, at han absolut må forære hende en enorm chokoladeæske?

Jeg tror svaret er, at vi som mennesker blot fordi vi er mennesker kommer hinanden ved og i grunden vil hinanden det godt.

Men det er jo ikke altid vi hjælper hinanden!

Når præsten og leviten haster forbi den nødstedte, må de jo have en grund til det. Vi ved ikke, hvad grunden er. Der er blevet gættet på frygten for kultisk urenhed. Eller frygt for at røverne lå i baghold for at plyndre dem der standsede op for at hjælpe. Men et eller andet må de have været bange for, siger vores fornuft os. For der skal en god grund til at lade være at hjælpe nogen der er i nød.

For et års tid siden hørte jeg en kvinde fortælle i radioen, at hun var standset midt på en høj bro, fordi hun så et menneske stå uden for rækværket, parat til at springe i vandet. Kvinden havde vinket som

en besat til de forbipasserende, for at få nogen til at ringe efter hjælp, og en mængde biler var kørt forbi, selvom de ifølge kvindens udsagn ikke kunne være i tvivl om hvad der var galt.

Hvorfor kan man godt standse op på afstand og kigge på, når en bil er kørt galt? Og hvorfor er det så svært at være den første der standser og løber ud over marken for at hjælpe?

Hvad er det der er så fantastisk ved fortællingen om den barmhjertige samaritaner, at stort set alle kender den selvom den handler om noget så banalt som et menneske der er blevet overfaldet og nogle der ikke hjælper og en enkelt der hjælper. det er jo dog noget, der forekommer hver eneste dag.

Ja, det forekommer hver dag. Og det rører virkelig ved noget dybt inde i os. Ja, det pirrer vel til en *konflikt* dybt inde i os.

For på den ene side, vil vi gerne hjælpe. Hånden på hjertet: hvor mange tænker, når de hører historien om den barmhjertige samaritaner. Ja, hvis det var mig var jeg sandelig også gået videre uden at hjælpe? Nej, vel. Vi ved godt inde i os selv, at når man ser et menneske i nød, så skal man hjælpe. Man kan ikke være andet bekendt. Vi ved det uden at have fået det at vide. Sådan er det bare.

Men dybt inde i os ved vi også helt sikkert med os selv, at vi skal holde os fra det, vi ikke kan overskue. Det vi ikke kan overskue skræmmer os. Gør os tvilvrådige. Vi kan kun handle i de situationer vi kan overskue. Og så står man der i konflikten og vil egentlig gerne hjælpe. Men der er langt ned, bølgerne er farlige. Der er så meget

blod. Eller alene det at stå over for et menneske, der er besluttet på at dø, slår benene væk under os.

Hvorfor har fortællingen om samaritaneren, der hjalp så sådan et tag i os? Minder den os ikke bare om vores egen utilstrækkelighed?

Nej! Den viser en vej gennem det uoverskuelige.

Lad os prøve at se os selv stå der i ørkenen over for et hårdt såret menneske, hvor det måske oven i købet er bælgmørkt. Første tanke: Man griber mobilen og ringer efter hjælp! Shit! der er slet ikke dækning så langt ude. Forbindssager har vi selvfølgelig ikke med. Hvad gør vi? Vi kan jo da ikke bære den sårede de 15 km til nærmeste by!

Hvad gør samaritaneren? Han gør hvad han kan. Han renser sårene og forbinder dem med det, han nu har: vin og olie. Det er selvsagt ikke noget han har med som husapotek, men det er det han skulle have haft til aften. Og han forbinder sårene. Med plaster og englehud? sikkert ikke. Han har formodentlig taget sin underkjortel og revet i strimler for at dække sårene. Og så lægger han den sårede på sit æsel og fragter ham til den nærmeste kro. Og havde han ikke haft et æsel havde han vel båret ham, eller slæbt ham på sin kappe med nogle pinde under. Og så ofrer han i øvrigt sine spareskillinger på at betale for manden.

Han gør hvad han kan! Og det er et af lignelsens mange budskaber: Gør hvad I kan! Lad være at lade jer forvirre og forblinde af alt det I ikke kan for at hjælpe hinanden. Gør hvad I kan. Det er mere end

nok. Det er rigeligt. Og hvis vi alle gør hvad vi kan for at hjælpe hinanden, så er det helt fantastisk.

Faren ved lignelsen er at vi begynder at tænke: ja, hvis jeg bare havde olie og vin på mig så kunne jeg sagtens hjælpe, eller hvis jeg bare havde et æsel, så ville jeg skam også være som den barmhjertige samaritan. Men det har jeg jo ikke, så kan det ikke nytte noget. Jeg må hellere gå forbi.

Nej, for det er hverken vinen eller olien eller æslet der er vigtige i lignelsen. Men det er vigtigt at der et menneske, der standser op og bruger hvad han nu har for at hjælpe. Det er det, vi skal gøre. Det er der, lignelsen viser vej gennem forvirringen. Om vi så bare har os selv og intet som helst andet kan vi alligevel gøre en kæmpe forskel ved at standse op og sidde og holde den sårede i hånden og tale stille og beroligende til hende eller ham. Gør hvad du kan for at lindre din næstes nød, også selvom du slet ikke kender vedkommende. for I er begge mennesker.

Det nye og revolutionerende i Jesu budskab var, at han forkyndte Guds kærlighed til alle mennesker, og dermed viste han os, at livets mening er kærlighed, Vort liv fuldbyrder sin egen mening i og med at vi er der for hinanden og giver os selv, vores tid og vore værdier til hinanden. For Gud har skabt verden og sat os i verden for at fylde det gabende tomme intet med en jord og en himmel, hvor kærligheden fylder alt.

Amen.